

'MAMA LACHT NIET MEER,' ZEI MIJN OUDSTE ZOON LAATST'

Marije Slijkerman (63) is getrouwd met Gerard Koetsier (74), moeder van Sophia (26), Max (24) en Jan (21). Sophia verdween eind 2015 in Oeganda.

"Een vermist kind wens je je ergste vijand niet toe. Het is een pijn die je tot in alle vezels van je lichaam voelt en die altijd aanwezig is. Geen kind is zo aanwezig als een vermist kind. Mijn oudste zoon zei laatst tegen zijn broer: 'Mama lacht niet meer.' Die brede, volle lach waarmee Sophia en ik op een van haar laatste selfies staan, is weg. Het enige wat ik wil is die twee gezichten terug. Ons incomplete en getraumatiseerde gezin herenigen. Onze dochter Sophia is een slim, ambitieus, open en sociaal kind. Ze is nieuwsgierig, een harde werker, en heeft een sterke eigen wil. Zo besloot ze na haar bachelor geneeskunde acht weken te gaan werken in een ziekenhuis in Oeganda en daarna nog twee weken door het land te reizen. Ik zocht haar daar op en was nog in het land toen ze verdween. Op 23 oktober vertrok Sophia op safari. Zes dagen later verdween ze, kort na aankomst in het wildpark Murchison Falls National Park.

Zowel in Oeganda als in Nederland werd vrijwel direct uitgegaan van een fataal ongeluk. De wildste geruchten gingen rond. Nergens was bewijs voor en er werd op dat moment ook geen deugdelijk onderzoek uitgevoerd. Ik ben direct naar het wildpark afgereisd. Bijna anderhalve dag later werd er ineens een spoor gevonden langs de rivieroever. Repen stof, gescheurd van een broek van Sophia, een schoen, een slipje hoog in een boom. Daar werd niets mee gedaan. Omdat de autoriteiten afhaakten, zijn we zelf aan de slag gegaan. Er is een stichting opgericht om fondsen te werven. Inmiddels ben ik al dertien keer teruggereisd naar Oeganda.

Als ik er ben, wordt er harder gelopen. In de loop der jaren heb ik goede contacten opgebouwd, ook met de ambassade daar. Afgelopen januari heb ik president Museveni ontmoet. Zijn bemoeienis geeft extra gewicht aan Sophia's zaak. De Oegandese autoriteiten hebben nu een Rechtshulpverzoek aan Nederland gestuurd. We hopen dat de overheid hier éindelijk een bijdrage gaat leveren. Zelf doen we wat we kunnen. Zo hebben we recent duur DNA-onderzoek laten uitvoeren op de gevonden kledingstukken. Op alle onderzochte stukken bleken ruime hoeveelheden mannelijk DNA aanwezig te zijn. Omdat we niet weten wat er met Sophia gebeurd is, kunnen we niets uitsluiten. Wat als ze ergens is, tegen haar wil? Mijn moederinstinct sluit dat niet uit en de drang om te blijven zoeken is heel sterk. Ik kan mijn dochter niet opgeven. Deze strijd is zeker niet makkelijk, maar ik heb nog nooit het gevoel gehad dat het zinloos is. Ik móét dit doen."

FINDSOPHIA.ORG